

săvârșită Dumnezeiasca Liturghie. După momentul cel mai important al Liturghiei, cel al epiclezei – în care pâinea și vinul sunt prefăcute în Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos prin venirea Duhului Sfânt – preotul invocă mijlocirea Maicii Domnului: *Mai ales pentru Preasfânta, curata, prea binecuvântata, slăvita Stăpâna noastră.*

La strană începe cântarea Axionului, timp în care preotul tămâiază Sfântul Altar: după ce a dat cădelnița, preotul, luând vasul cu anafură, face cu el semnul Sfintei Cruci înaintea Sfântului Disc și a Sfântului Potir, zicând: *Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, binecuvântează, Doamne, pâinea acesta, anafura sfinților tăi.*

Din textul Liturghierului ne dăm seama că anafura este pâine binecuvântată și nu sfințită, care

simbolizează pe Maica Domnului, cea care a primit în pântecul său pe Mântuitorul Iisus Hristos. Nu întâmplător, rânduiala liturgică prevede ca anafura să fie făcută din prescura din care a fost scoasă mirida Maicii Domnului.

În viața de zi cu zi, anafura este împărțită de către preot la sfârșitul dumnezeieștii Liturghii, evlavia creștină prevăzând condiția de a nu fi mâncat nimic în acea zi, înainte de a o consuma. Mai mult, credincioșii, pentru a pune bun început și zilelor în care nu participă la Liturghie, după ce s-au spălat și și-au făcut rugăciunea, iau anafură. Este un mod bun de a continua starea de rugăciune din cadrul Sfintei Liturghii, gustarea din anafură devenind, astfel, un act duhovnicesc care trebuie însoțit de rugăciune și fapte bune.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 31 octombrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 4 noiembrie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta morților – Moșii de toamnă
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 5 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 6, 11-18; Ev. Luca 16, 19-31; glas 5, voscr. 11 → Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

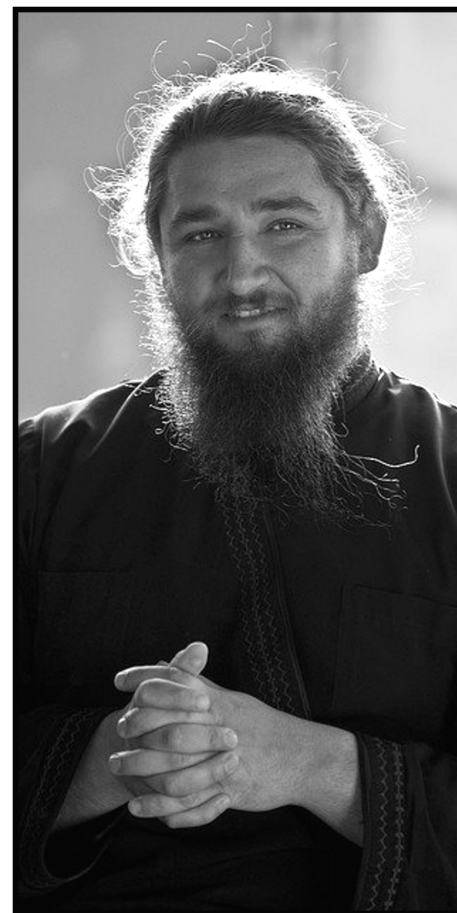
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Noi toți avem o neputință, dorința de a avea întotdeauna dreptate.”

– Sfântul Ambrozie de la Optina

Nr. 511 / 29 octombrie 2023

PĂRINTELE
PANTELIMON ȘUȘNEA

SFÂNTA MĂNĂSTIRE OAȘA

NU PUTEM IUBI CU ADEVĂRAT FĂRĂ LEPĂDARE DE SINE

Niciodată viața n-a fost mai înlesnită ca acum. Și totuși, e tot mai multă suferință în lume. De unde vine?

Depresia e o stare de cădere. Apare dintr-o lipsă de împăcare a sufletului cu sine, cu Dumnezeu sau cu oamenii. E o stare de conflict, de ruptură interioară, între suflet și intelect. O lipsă de echilibru. Depresia înseamnă, în primul rând, o lipsă de dragoste. Oamenii suferă când nu-și mai pot găsi adăpost în celelalte suflete din jurul lor. Când nu pot găsi sprijin gratuit din partea semenilor lor, oamenii se descurajează și în relația cu Dumnezeu, le e greu să-și mai imagineze un Dumnezeu iubitor. Dar dacă oamenii mai trădează, fiindcă sunt neputincioși, Dumnezeu e singurul care nu trădează niciodată.

Totuși, e foarte greu să ajungi la măsura relației cu Dumnezeu, fără să relaționezi cu oamenii. Avem nevoie de o confirmare și din partea semenilor, că nu suntem inutili pe lume. De aceea, nu se poate scăpa de depresie fără acea iubire care nu pretinde nimic în schimb, care nu te judecă și nu te acuză, ci te primește și te odihnește.

Iubindu-i cu adevărat pe cei deznădăjduiți, i-am putea ajuta să se vindece?

Ar trebui să fim noi înșine Dumnezeu unii pentru ceilalți, să-i odihnim și să le dăm încredere și adăpost, ca un refugiu pe munte, în timp de furtună. Să-i protejăm și să le fim casă. Când îl hrănești pe celălalt, îl hrănești, de fapt, pe Dumnezeu, când îl îmbrățișezi, el se îmbracă cu tine și nu-i mai e frig. Când îi vorbești, se încălzește la vorbele tale. Iubirea e singura scăpare. Am întâlnit oameni care și-au depășit stări vecine cu patologia. Nu erau împăcați, fiindcă nu puteau să ierte, iar starea aceea de neiertare îi măcina, îi deconstruia lăuntric. Când au reușit să ierte, să-i primească pe cei care le-au greșit în inima lor, și-au revenit spectaculos. Trebuie doar să ai răbdare. Numai intrarea într-o relație de iubire cu ceilalți poate să astâmpere setea omului. Când omul găsește odihnă într-o relație, își revine. Dar pentru asta trebuie să scape de obsesia sinelui.

Adică să renunțe la egoism?

Egoismul, voia proprie, sunt cei mai mari dușmani ai noștri. Ne tiranizează și pe noi, și pe ceilalți. Nu putem avea relații profunde cu ceilalți fără lepădare de sine. Dacă nu mă lepăd de sine, îi cer celui alt să se alinieze la sinele meu, adică să se alinieze la mine în gândire, în simțire, să vadă lumea exact ca mine. Înseamnă să-l înrobesc, să-l privesc de libertate. Și atunci îi anulez ființa, el nu mai poate evolua. Începe să se apere și se îndepărtează de mine, fiindcă simte că am tendința de a-l desființa, chiar dacă poate compensez cu lucruri exterioare. Îl răsplătesc cu daruri, dar de fapt îl posed, îl înrobesc, îl transform într-un accesoriu cu care să mă împodobesc. Și, la final, mă simt la fel de singur.

Când ești liber de obsesiile tale și de slujirea sinelui, începi să te gândești la celălalt cu adevărat, să te gândești ce gest ai putea să faci pentru el, fără ca el să-ți ceară. Ai putea să-l aștepți cu ceva bun de mâncare? Ai putea să-i duci un pahar cu apă? Ai putea face un drum în locul lui? Ce lucru mai frumos decât să mergi să-i potrivești pătura la spate, să nu-l tragă curentul, când se culcă? Paradoxul e că abia când te lepezi de tine, te câștigi pe tine și-l câștigi și pe celălalt. Îl cucerești, când renunți să-l mai cucerești. Cu cât vrei mai tare să subordonezi și să controlezi, cu atât ești mai singur, cu cât te pui mai tare în sprijinul celorlalți, cu atât ești mai înconjurat de oameni. Oamenii ar trebui să fie ca lumânările care, consumându-se pe sine, luminează în jurul lor și îi încălzesc și pe ceilalți.

Se spune că bucuria adevărată e profundă și, cu toate astea, se dovedește trecătoare. De ce n-o putem fixa, de ce n-o putem opri în loc?

Nu trebuie să privim bucuria ca pe un drog, care să ne facă să uităm de suferința lumii acesteia, nu trebuie să o căutăm ca pe o evadare. Nici măcar nu trebuie să o căutăm! Oamenii cu adevărat fericiți nu știu că sunt fericiți, fiindcă își măsoară fericirea în fericirea celorlalți. Ei sunt ieșiți din sine și trăiesc prin celălalt. Fericirea vine singură. Și vine ca un dar pentru cei care știu să-l caute pe celălalt și pe Dumnezeu. Toate aceste piscuri înălțătoare de fericire, care apar fulgurant în timpul vieții, sunt niște trepte intermediare. Sunt o odihnă, o răsplată după fiecare treaptă urcată, după care nu avem voie să ne oprim. În umbra lor, însă, Hristos ne dăruiește o pace *“pe care nimeni nu o va lua de la noi”*. Ne dăruiește liniștea și bucuria aceea constantă, care ne descătușează și ne face liberi.

Sursa: manastireasuruceni.md

SFÂNTUL
DIMITRIE AL ROSTOVULUI
† 28 OCTOMBRIE
1651 - 1709

PUTEREA CREDINȚEI

Să ceară însă cu credință, fără să aibă nicio îndoială, pentru că cine se îndoiește este asemenea valului mării, mișcat de vânt și aruncat înapoi și încolo. Să nu gândească omul acela că va lua ceva de la Dumnezeu (Iacov I, 6 – 7); numai credința îi dă atât cât vrea.

„Numai credință să ai,” spune Sfântul Ambrozio, „numai să crezi!”. Cine crede puțin, puțin primește; cine crede mult, mult primește.

Dacă cineva crede că înaintea lui este voia lui Dumnezeu, va fi; dacă nu crede, nu va fi. Dacă cineva, în rugăciunea sa fierbinte, crede că Dumnezeu îi ascultă rugăciunile, Dumnezeu i le va asculta; dacă nu crede, nu i le va asculta. Dacă cineva crede că ceea ce cere primește, va primi; dacă nu crede, nu va primi.

Numai credință să aibă, numai să creadă.

Așadar, să aleagă fiecare și să ia de la Domnul ceea ce vrea. Vrei viață lungă? Lungimea zilelor este în mâna dreaptă a Domnului. Vrei să fii slăvit, bogat? Slava și bogăția sunt în mâna stângă a Domnului. Vrei să ai putere și stăpânire? Dreapta Lui face puterea, dreapta Domnului te va înălța.

Însă toate acestea sunt trecătoare și ar fi mai bine să le cauți pe cele veșnice. Ce anume? Mântuirea. Trăiești în lume ca o corabie pe mare și te scufunzi ca Petru; de aceea, strigă împreună cu el: *Doamne, scapă-mă!* Și Domnul îți va da mâna Sa, așa cum i-a dat-o lui Petru.

Sursa: *Sfântul Dimitrie al Rostovului, Viața și omiliile*, Editura Bunavestire, 2003

DESPRE ANAFURĂ

Numim anafură bucățele din prescurile care au fost aduse și oferite de către credincioși, cu scopul de fi